

1111 – 11. november

Siden vi har den samme troens Ånd, etter det som er skrevet: Jeg tror, derfor taler jeg, så tror også vi, derfor taler vi. 2Kor 4: 13.

Her tenker kanskje noen at det finnes nå tross alt så mange fine kristne mennesker som aldri har det med å skulle tale om det de tror, men som viser sin tro i sine gjerninger.

Da må vi bare svare: Hvor står det skrevet at dette er rett? Hvor står det i Guds ord at slike mennesker, som aldri har lyst til å tale om Kristus, er kristne? «Men de er jo så fine mennesker!» Ja, kanskje det. Men hvor står det skrevet at de er kristne? Fromhet, en fin, redelig og human framferd overfor mennesker, kan komme fra mange kilder uten å være troens frukt.

Hvor står det skrevet at de som har fått så stor en skatt i hjertet, som Kristus er, skal kunne tie om ham? Med Skriftens ord og eksempler foran oss kan vi bare strekke oss så langt at enkelte nyfødte og særlig svake barn i nåden, til en viss tid, eller i visse tilstander, kan være åndelig stumme. Men det har aldri vært Guds mening at de alltid skulle ha det slik.

For en tid kunne Josef av Arimatea være en Jesu disippel «i hemmelighet av frykt for jødene». Vi ser også at Nikodemus i en viss situasjon oppsøkte Jesus i skjul av nattemørket. Men senere ser vi dem begge to tre åpent fram med sin bekjennelse.

Noe ganske annet er det om vi i en svekket tilstand, av menneskefrykt eller kjødets treghet en gang iblant tier om Herren. Det kan mang en gang skje med Guds barn. Men det vil alltid bli forlatt når vi går til nådestolen med all vår synd og våre fall, og ber om tilgivelse og ny kraft der.

Noe helt annet er det når vår tro og åndelighet er av en slik art at den aldri skaper noen indre lyst og trang til å bekjenne Jesus. Her må selvsagt Guds ord gjelde mer enn alle menneskers tanker og meninger.

Og nå lærer altså Guds ord, som vi allerede har sett, for det første at det ligger i selve vår nye natur at vi gjerne vil tale om det hjertet er opptatt med. For det andre at den sanne troen fyller hjertet med store, himmelske skatter, og med iver og nidkjærhet for Herrens ære og for at sjeler må bli frelst. Og at alt dette da også må komme til uttrykk i vår tale.

Guds ord lærer oss også at de troende bestandig ikke bare har bekjent Jesus med gjerninger, men også med munnen. Og Skriften lærer at de talte ikke bare på oppfordring, men var drevet av det hjertet strømmet over av. «Det hjertet flyter over av, det taler munnen». Dette sier Herren selv.

Alt dette gir oss spesielt tre viktige lærdommer: Den første: Har det ennå aldri blitt slik med deg at det er din lyst og trang å tale om det åndelige? Har du heller ikke den kjærlige nidkjærhet for Herrens ære og andres frelse at du ønsker du kunne få sagt noe som kunne tjene nettopp til noe av dette? La det da være helt klart for deg at du ennå ikke kjenner den levende troen.

Om så alle regner deg for en kristen, så lever du bare i en falsk og selvgjort kristelighet. Prøver du så å rette på saken ved å begynne å tale om Jesus, for å liksom ha det tegnet på den levende troen. Da er dette bare et forsøk på å bedra deg selv.

For Skriften taler om en bekjennelse som springer ut fra en indre trang og lyst som skapes av den levende troen. Ikke en bekjennelse som en må ta seg sammen for å få til.

Nei, innse at du mangler selve kilden til bekjennelsen; den levende troen. Bær så denne nøden fram for Herren. Og gi deg ikke før du har fått en tro som selv skaper de virkningene du over alt i Skriften vil se alltid har fulgt med den sanne troen.

Den andre lærdommen gjelder deg som gjennom Guds store nåde har fått denne troen på Jesus. Det er blitt en glede for deg å tale om ham til alle du kjenner, og å kunne vitne om ham til hans ære og til frelse for mennesker.

Er dette din trang og lyst, selv om du også daglig knuses av all din skrøpelighet og forsømmelser nettopp i dette? Og har du det slik at når du så fornyes og forfriskes i troen, så får du også en fornyet og forøket lyst og trang i bekjennelsen? Da skal du vite at, uansett alle dine fall, så vitner dette om at Herren bevarer deg i sin nåde og har skapt den troen i deg som vår tekst og hele Skriften vitner om.

I ditt kjød og blod finnes aldri denne lysten til å tale om Jesus, denne inderlige trangten etter at mennesker må bli frelst, og å opphøye Herren. Slik skal Guds verk kunne gjenkjennes på dets frukt, også «frukt av lepper som bekjenner hans navn».

Den tredje lærdommen er: Hvis det nå er slik du har det, og din ånd trakter etter å vitne om Herren. Men treghet i kjødet, verdens fiendskap, – eller vennskap –, og andre forhold, holder deg tilbake. Våk da, og be at du nå ikke må følge kjødet, og bli ulydig mot Ånden. For da kan igjen Guds verk i deg kveles.